

**Lercháč – školní časopis studentů
Cyrilometodějského gymnázia
a střední odborné školy pedagogické Brno**

35/2018 - ročník XI.

ÚVODNÍ SLOVO	3
<i>Vyrobte si miniakvárium. Pavel Šťastný (G2)</i>	3
OHLÉDNUTÍ	4
<i>Mgr. Vojtěch Veselý pedagogem roku 2017</i>	4
<i>Předvánoční koncert pro děti z mateřských škol</i>	5
<i>Vánoční akademie</i>	6
<i>Tříkrálový večer</i>	7
<i>Galette des Rois (O nejlepší tříkrálový koláč)</i>	9
<i>Slavnost školy „P. Maria, Matka jednoty křesťanů“</i>	10
<i>7. Akademický den</i>	12
<i>15. Reprezentační ples</i>	13
AKTUÁLNĚ	14
<i>Místo snů v našem životě. Anna Kasanová (G8)</i>	14
ROZHOVOR	15
<i>... s Patrikem Buchtou. Michaela Marečková, Matěj Standara (G3)</i>	15
ANKETA	17
<i>Váš nejsilnější vánoční zážitek?</i>	17
STUDENTSKÁ TVORBA	18
<i>Verše zaváté trávou. Vojtěch Možný (G8)</i>	18
<i>Červená Karkulka z pohledu vlka. Petr Geršl (G1)</i>	18
<i>Piráti. Tereza Nováková (G1)</i>	19
<i>Zima. Jiří Kaňa (G7)</i>	19
<i>Krajina v zimě. Tomáš Javora (G3)</i>	20
<i>Fiktivní dopis prezidentu republiky. Viktorie Indrová (PMP1)</i>	21
RECENZE	22
<i>Šepot ve tmě a jiné hrůzostrašné příběhy. Petr Hanák (G5)</i>	22
ZAJÍMAVOSTI. Tomáš Javora (G3)	23

Vyrobte si miniakvárium

Pokud si budeme chtít ozdobit pokojíček plovoucí rybičkou, můžeme to zkusit například výrobou miniakvária.

K tomu budeme potřebovat následující materiál:

- prasklou žárovku
- brčko
- korkovou zátku
- akvarijní rybičku (malou)
- žárovku do baterky (musí to být žárovka, ne LED)
- převařenou vodu
- kousek molitanu

a následující pomůcky:

- nůžky
- nůž
- podložku
- větší víčko od PET láhve

Nejdříve si vše potřebné připravíme na pracovní podložku. Potom vylámeme pomocí nůžek ve spodní části žárovky kontaktní plošku včetně přilehlé izolace. Následně vytlučeme i držák vlákna. Poté žárovku dobře vymyjeme.

Z korkové zátky odřízneme kolečko cca 8 mm široké. Do kolečka uděláme dvě díry, jednu větší a druhou menší. Větší dírkou protáhneme brčko, do jehož konce vtlačíme kousek molitanu.

Na žárovku do baterky připevníme dva dráty (jeden obtočíme, druhý je nutno připájet).

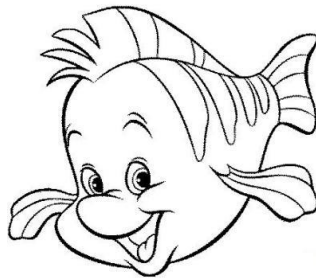
Do menší dírky vsuneme drátky žárovky do baterky tak, aby svítila směrem do velké žárovky.

Do žárovky vlijeme převařenou vodu a vpusťme dovnitř rybičku. Celé to postavíme na víčko od PET láhve a zavěsíme korkovým kroužkem s brčkem a žárovkou.

Tím vznikne malé akvárium, které je příjemně nasvícené a zároveň vytápěné malou žárovkou.

Přejeme rybičce příjemný pobyt v akváriu.

Pavel Šťastný (G2)

Mgr. Vojtěch Veselý pedagogem roku 2017 Brno, PdF MU, 13. 11. 2017

Cenu děkana Pedagogické fakulty Masarykovy univerzity v Brně „Pedagog roku 2017“ převzal dne 13. 11. 2017 náš dlouholetý pedagog Mgr. Vojtěch Veselý.

Cílem ocenění je dle slov děkana fakulty vyjádřit uznání a podpořit kreativní pedagogy, kteří nad rámec svých běžných povinností rozvíjí inovativní přístupy vzdělávání, organizují volnočasové aktivity, realizují pedagogické projekty a výrazným způsobem se podílejí na edukativním rozvoji žáků i celé školy a jsou vnímáni jako respektovaní odborníci mezi rodiči a oblíbení mezi studenty. Pedagogická fakulta hledá každoročně své nejlepší absolventy – pedagogy, kteří příkladně naplňují své poslání v rozličných pedagogických oblastech.

Jsme rádi, že ocenění „Pedagog roku 2017“ získal v letošním roce právě náš kolega Mgr. Vojtěch Veselý. Srdečně mu gratulujeme a do další práce přejeme hodně zdraví, radosti a neutuchajícího optimismu

(red)

Foto © archiv CMGaSOŠPg Brno

**Předvánoční koncert
pro děti z mateřských škol
Brno, kostel sv. Augustina,
12. 12. 2017**

Nastal nám adventní čas a blíží se Štědrý den. Pastýři usnuli a ovce jim utekly. Najednou, z čista jasna, se jim před očima objevil anděl. Zvěstoval jim novinu o narození Ježíška a ukázal jim hvězdu. Pastýři se vydali za ní. Jenže pak se tam objevil ďábel, který hvězdu ukradl! Pastýři byli unavení a i andělek byl unavený. Toho využil ďábel! Snažil se dostat andílka na svou stranu.

Co teď? Cililink! Hvězda se zjevila na druhé straně. Andělek si ji vzal k sobě a dovedl pastýře k Betlému. Pšť! Ježíšek spí!

Koncert začal touto krásnou pohádkou v podání studentů z PL2 - specializace dramatické výchovy. Děti hltaly každé slovo z úst andílků, pastýřů a co teprve ďábla! Živě prožívaly to, jak ďábel ukradl hvězdu, jak kazil pastýřům plány a jak nakonec skončil! Když se zjevila hvězda, utekl.

Koncert pokračoval několika písněmi školního pěveckého sboru Cantate. Ozvaly se tóny klavíru a kostelem se rozezněly první hlasy. Zazněly písničky jako třeba Bim bam, Pásli ovce valaši a další.

Na otázku, jak se jim to líbilo, se dětem rozzářily oči a dostalo se mi odpovědi, že se jim velmi líbila pohádka. Mohly si plácnout s pastýřem, vidět andílka a trošku se bát čerta, který zase tak strašný ďábel nebyl. Nakonec se akce vydařila a příští rok znovu. ☺

Lenka Koukolová (PMP2)

Foto © archiv CMGaSOŠPg Brno

Vánoční akademie
Brno, KC babylon, 22. 12. 2017

Foto © archiv CMGaSOŠPg Brno

Tříkrálový večer Brno, kostel sv. Augustina, 4. 1. 2018

- benefiční koncert na realizaci nové střešní nástavby školy a vybudování odborných učeben
- Pěvecký sbor Cantate Brno
- Cyrilometodějský komorní orchestr
- Hosté: Schola brněnské mládeže (SBM)
Štěpánští koledníci (Dolní Bojanovice)

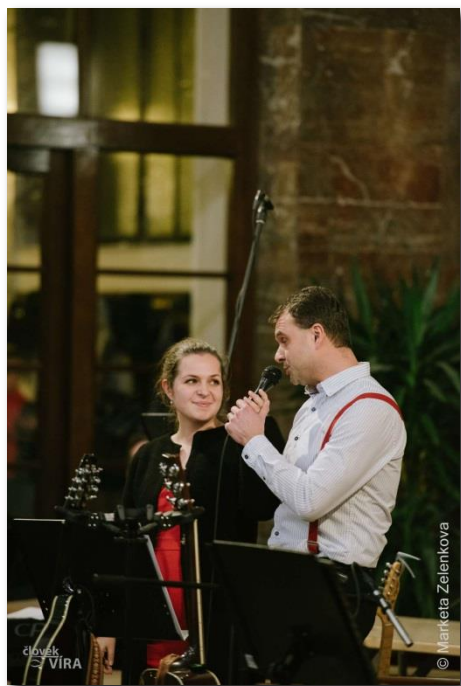

Foto © Markéta Zelenková, Člověk a víra

Galette des Rois
(O nejlepší tříkrálový koláč)
Gastronomická soutěž
studentů francouzštinářů G3-G8
CMGaSOŠPg Brno, 11. 1. 2018

Foto © archiv CMGaSOŠPg Brno

Slavnost školy „P. Maria, Matka jednoty křesťanů“ Brno, kostel sv. Tomáše a kino Scala 18. 1. 2018

- mše sv. v kostele sv. Tomáše
- koncert Pavla Helana v kině Scala

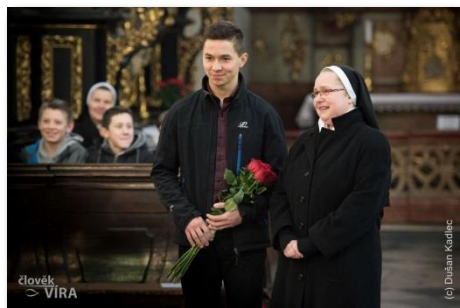

Foto © Dušan Kadlec, Člověk a víra

**7. Akademický den
CMGaSOŠPg Brno
Brno, kostel sv. Augustina
31. 1. 2018**

**PhDr. Zdeněk Papoušek,
senátor Parlamentu ČR:
*Reflexe prezidentské volby 2018***

**Mgr. Martin Paleček, Ph.D.,
Katedra filosofie
a společenských věd UHK:
*Uganda: Sen o Zemi kněze Jana.
Aktivita misionářů v Ugandě,
jejich vliv na politiku
a utopie kulturních válek***

Foto © archiv CMGaSOŠPg Brno

**15. Reprezenační ples
CMGaSOŠPg Brno
Brno, KC Semilasso, 2. 2. 2018**

Foto © Ondřej Čižmář

Místo snů v našem životě

Sny jsou už od útlého dětství přirozenou součástí našeho života. Jen jejich podoba se trochu mění. V dětství sníme o tom, že až vyrosteme, budeme vílami či princeznami. V mládí zase chceme procestovat svět a být svobodní. V jádru jsou ale naše sny pořád stejné. Pořád v nás probouzejí chvění a slibují nám okamžiky štěstí. Často věříme, že až snů dosáhneme, budeme šťastní. Ale je tomu opravdu tak? Skutečně bychom měli štěstí hledat v dosažení snů?

Psychologie říká, že se ke snění utíkáme, když nejsme spokojeni v přítomném okamžiku. Pokud nás realita nenaplňuje, odbíháme myšlenkami jinam, ke snům. Tak se někdy může stát, že nám přítomná chvíle úplně uteče a že si nevšimneme možností, které nám nabízí, promarníme krásu, která v ní je. Musíme dávat pozor, abychom kvůli úniku do světa snů nepřehlédli okamžiky, které nám jsou dány. Abychom je využili tím nejlepším způsobem, jakým je to možné, a proměnili je v krásné chvíle.

Je tedy snění vůbec k něčemu dobré? Neokrádá nás jen o přítomné okamžiky a nepřipravují nás o štěstí, které bychom v nich mohli prožít? Rozhodně ne, snění má v našem životě důležité místo. Musíme se umět dívat dopředu, protože většina velkých věcí vyžaduje dlouhodobé úsilí. Právě proto je potřeba mít sny, abychom věděli, kam jdeme. Sny nám dávají směr. Když víme, kam chceme dojít, můžeme se svému cíli krůček po krůčku přibližovat a všechny činnosti, které děláme a napomáhají nám k tomu,

pak nabývají mnohem hlubšího smyslu. Je obrovský rozdíl v tom, jestli se učíme, protože to po nás okolí vyžaduje, nebo proto, že víme, že se díky času, který do učení vložíme, přiblížíme svému snu. Aby žil člověk smysluplný život, musí být i věci, které dělá, naplněny smyslem. A právě tomuto naplnění napomáhají sny.

To, na jakém místě právě v tuto danou chvíli jsme, už neovlivníme. Ale to, kam se z tohoto místa vydáme, je už čistě v našich rukou. Můžeme dokázat skoro cokoli, co si vysníme, když na tom budeme pracovat. Nesmíme však zapomenout na to, že cesta je často mnohem důležitější než samotný cíl, protože právě na ní se učíme a formujeme a právě na ní musíme hledat štěstí. Štěstí se totiž neukrývá ve vzdálených snech, ale v přítomném okamžiku.

Anna Kasanová (G8)

**... s Patrikem Buchtou,
novým sbormistrem
Pěveckého sboru Cantate**

1. Představil byste se, prosím, našim čtenářům?

Jmenuji se Patrik Buchta, bydlím v Jiříkovicích a mám pět sester. Mezi mé záliby patří dirigování a hra na varhany. Mám rád přírodu, v létě často pobývám na horských túrách nebo na kolech.

2. Jaké školy jste studoval, případně jaký obor ještě studujete?

U nás v Jiříkovicích jsem navštěvoval 1. stupeň základní školy, poté jsem přešel do Šlapanic. Na poslední chvíli jsem upustil od studia na konzervatoři a rozhodl se pro Biskupské gymnázium zde v Brně. Tam jsem zažil zatím nejkrásnější čtyři roky svého života! Nyní jsem v 1. ročníku na Hudební fakultě JAMU na oboru dirigování sboru.

3. Proč jste se rozhodl stát se dirigentem?

V našem kostele jsem před třemi roky začal vést chrámový sbor. Po nějaké době jsem si uvědomil, že mě tento obor baví a zajímá, a chtěl jsem do tajů sbormistrovství víc nahlédnout a dál se v tom vzdělávat. Zašel jsem za vaším panem ředitelem, který tento obor taky studoval, a ten mě začal připravovat na přijímací zkoušky. Ale jestli se opravdu stanu dirigentem, není věc ještě jistá. 😊

4. Čím vás toto povolání naplňuje?

Je naprosto skvělé, že vaším hudebním nástrojem je vlastně lidský hlas, nebo spíš

několik lidských hlasů. Nejste uzavření v místnosti jen s jedním nástrojem, na který hodiny cvičíte, ale jste mezi lidmi. To je pro mě velmi důležité. Může se utvořit krásné společenství, pokud se každý snaží nějakým způsobem přispět.

5. Jak jste se dostal k pozici školního sbormistra na CMGaSOŠPg?

Byl jsem osloven přímo vaším panem ředitelem.

6. Jak probíhají zkoušky sboru pod vaším vedením?

Tak to se spíš zeptejte děček... Trošku se bojím, co by odpověděli... 😊

7. Na jaká vystoupení se sborem se chystáte?

Nyní máme před sebou Tříkrálový koncert (*rozhovor probíhal v prosinci 2017 – pozn. red.*) a poté se už budeme chystat na přehlídku církevních škol v Odrách. Tam jsem nikdy nebyl, tak jsem zvědav a těším se! Jinak během roku hudebně doprovázíme školní mše svaté a zpíváme tam, kde nás pozvou. Například na začátku prosince jsme byli navštívit domov Srdíčko anebo jsme o vánočních trzích zazpívali na náměstí Svobody.

8. Mohl byste nám říct, jaké písně právě nacvičujete (pokud to není tajemství)?

Právě nacvičujeme písně na již zmíněný lednový Tříkrálový koncert. Kromě klasických českých a moravských koled zazní vánoční zpěvy např. z Anglie.

9. Chtěl byste prostřednictvím Lercháče někomu poděkovat či něco vzkázat?

Chtěl bych poděkovat za milé přijetí ze strany vašich profesorů, za možnost u vás

působit a blíže poznávat vaši školu. Panuje tu velmi příjemná a přátelská atmosféra, tak bych snad vzkázal jen to, abyste byli vděční za to, co máte, protože samozřejmostí to rozhodně není! ☺

Děkujeme za rozhovor!

Michala Marečková, Matěj Standara (G3)

Patrik Buchta

- narozen 9. 4. 1998
- absolvoval Biskupské gymnázium Brno
- studuje 1. ročník Hudební fakulty JAMU, obor dirigování sboru
- mezi jeho koníčky patří hra na varhany, horská turistika, cyklistika, trávení času s přáteli
- žije v Jiříkovicích u Brna
- má pět sester

Foto © archiv Patrika Buchty

Vánoční koncert chrámového sboru v kostele Nanebevzetí Panny Marie ve Šlapanicích u Brna, 25. 12. 2017

Foto © Vojtěch Hlávka, Člověk a víra

Váš nejsilnější vánoční zážitek?**Ludmila Staňková G5**

Když jsem byla malá, hrozně ráda jsem všechno stříhala, ale neměla jsem vlastní nůžky. Jednou o Vánocích jsem dostala nůžky a křičela jsem: „Děkuju, Ježíšku!“ Byla jsem nejšťastnější člověk na světě. A ty nůžky mam doted’.

Magdalena Černá G5

Před pár lety byla naše rodina rozhádaná s rodinou mého strejdy a několik let jsme se vůbec nebavili. Jednou, když jsme se šli o Vánocích koukat na betlémy, potkali jsme v kostele strejdu s rodinou. Pozvali jsme je k nám na návštěvu a od do doby se opět bavíme a potkáváme.

Romana Bartoňová G5

Když jsem se dozvěděla, že se sestřenice bude vdávat, protože ji její přítel požádal o ruku přesně na Štědrý den.

Lucie Suchánková G5

Když jsem byla malá, strašně jsem si přála snowboard. Pod stromečkem jsem našla vázání a boty na snowboard, ale samotný snowboard tam nebyl, tak jsem byla trošku zklamaná. Ale pak jsem ho našla, byl schovaný za dřevěnou deskou. Byla jsem strašně šťastná.

Kateřina Kocí G5

Vánoce 2015. 1. prosince 2015 jsem totiž nasedla do letadla a letěla na 3 týdny na Floridu. Byl to můj první obrovský výlet do zahraničí a o to větší dobrodružství to bylo, protože jsem tam neměla rodinu, ale byla jsem tam více méně sama. Neby-

la to dovolená, do Ameriky jsem letěla kvůli tenisu, který hraju už dlouho. Byla jsem ve skupince 6 lidí, z kterých jsem před tím znala jen jednu osobu, a to moji dlouholetou kamarádku, která vlastně zařídila to, že jsem mohla tento výlet zažít. Zbytek naší skupinky tvořili Slováci a jedna Ukrajinka. Za těch pár týdnů jsem se tam hrozně moc naučila. Ale zároveň mi došlo, jak moc si vážím času se svou rodinou. S mamkou, tatínkou a bráškou. A tak jsem se nemohla dočkat, až přijedu domů. Myslím, že když řeknu, že jsem „přijela pod stromeček“, tak nebudu daleko od pravdy. Dveře od našeho bytu jsem otevřela 23. prosince v 11 hodin večer a byla jsem v ten moment nejšťastnějším človíčkem na Zemi, protože jsem před sebou měla pár úžasných dní, které jsem chtěla strávit jen a jen se svými nejbližšími.

Eva Davidová

Vranov u Brna, mechanický betlém. Poutníci jdoucí lesem kluzkou blátivou cestou směrem na Útěchov. Mrkve zavěšené na stromech, jablka na větvích. Jeden poutník kvílí - spadnul do rygolu a je na od hlavy až k patě zablácený. Jen obličej září slzami. Po chvíli zklidnění, vesnice už je na dohled. Lechtání v bříše roste. Dnes večer možná přijde Ježíšek...

Jitka Pichlerová

Nejsilnějším zážitkem Vánoc jsou vždy děti a jejich nadšení, ale také setkávání s rodinou a přáteli. Ani u nás tomu nebylo jinak. Nejkrásnější bylo, když jsme na zahradě volali do nebe na Ježíška, aby také přišel k nám. ☺ U toho svítily prskavky a Štěpánek to celé krásně prožíval... ☺

(red)

Poezie

Verše zaváté trávou

Potkal jsem člověka s laskavým pohledem
samota utekla, stal se mi přítelem
Prve jsem pohlédl do očí upřímných
hluboko v nich sněžilo, kolem padal sníh
Člověk se zastavil a zůstal navždy v nich
zapadl ve vločkách, pocitech bezedných

Jako když ulehneš do trávy, do mechu
objal mne pevně, přec něžně a potichu
Jako se zhluboka nadechneš na louce
svobodou bilo mi mé srdce divoce
Nezkrotně, hlasitě, jako kdys v Edenu
ještě, než Adam svalil vinu na Evu

V koutcích úst smějících se z mála čekal
smích
jež vzlétl k nebi, co šum klasů na polích
Pro radost, jež měla ve tvářích ustláno
stačilo pohladit by její ano -
Znělo tmou spolu s mou důvěrnou ozvěnou
jako tep dvou srdcí, jež pevně k sobě Inou
Tepala, tepají a tepat vždy budou
tepatjí s radostí, se smutkem, s vši bídou

Tak potkal jsem srdce, jež s láskou tlu-
kouce
budou při mně od počátku...

až do konce.

Vojtěch Možný (G8)

Červená Karkulka z pohledu vlka

Ahoj. Jsem vlk a jmenuji se Vlkomír.
Nejraději si k obědu dávám mladé nebo
staré ženštiny. Něco mezi tím moc nemu-
sím. Už několikrát jsem se snažil sníst
Karkulku, ale ona si vždy vybere tak
hloupý čas. Jednou mi do toho vlezla
slavnost úplňků. Musel jsem si připravit
hlasivky a ona tudy zrovna procházela.
Nebo podruhé měla moje matička naro-
zeniny a já musel zůstat s ní. Ale teď
mám ten nejdábelštější plán, který mi
musí vyjít.

Hned ráno jsem vyšel do lesa: „Tra-
lala, tralala!“ A koho to vidím? Karkulka,
ta, kterou chci sníst, ale dnes mám chuť
spíše na někoho staršího. Schoval jsem se
za strom a naladil jsem strašidelný vlko-
mírovský obličej. Vyšel jsem zpoza stro-
mu. Karkulka se ulekla: „Aaaaa!“ Viděl
jsem, že u sebe má nějaký košík, tak jsem
se zeptal: „Co to máš v tom košíku, Kar-
kulko?“ „Inu, babička má dnes narozeni-
ny, a tak jí nesu něco na zub.“ „A kde ta
tvoje babička bydlí?“ „Na konci lesa je
krásný malý domeček. Většinou je uklize-
ný. Babička si potrpí na pořádek.“ Ha! Ta
je hloupá. Prozradila mi, kudy k babičce.
Ale ještě ji zdržím: „A nechceš jí natrhat
nějaké luční kvítí? Pár kroků odsud je
louka s překrásnými květinami. Jen běž,
babička jistě ani neví, že má dnes naro-
zeniny.“ „Tak jo!“

Mezitím, co ta hloupá dívenka trha-
la květiny, jsem se dostal k babiččinu
domečku. Vrazil jsem dveře a snědl jsem
jí. Udělalo se mi těžko a ulehl jsem. Pak
jsem si na sebe dal nějaké její oblečení.
Bylo dost těsné.

Už přichází! To je skvělé, přídavek se blíží. Když vstoupila, ptala se mě na tak hloupé otázky, že jsem ji sežral. Když jsem ji žral, křičela tak hlasitě, že to museli slyšet lidi v okruhu sto kilometrů! No, ale nadlábl jsem se. Teď si půjdu zdřímnout.

Och, moje břicho. Hrozně bolí. Auuu! Zkusím to zapít. Nemůžu najít kohoutek. Tak se napiju ze studny. Naklonil jsem se, abych se podíval, jestli tam něco je. A vtom jsem spadl. Utonul jsem.

Petr Gerlš (G1)

Hra s jazykem

Piráti

Pan pirát Ptakopysk prochází pokojem. „Proklatě!“, pokřikuje po pirátech. Piráti postávají, pak přemýšlí.

Pokřikovat po panu Ptakopyskovi?

Pyšně provolávat?

Pykat pro provedený případ?

Proč? Protože potopená plachetnice plave pod průplavem!

Pan pirát Ptakopysk plakal. Plachetnice!

Pýcha pirátského průplavu!

Piráti přemýšlí.

Potřebujeme peníze!

Podarujeme pana Ptakopyska prima plachetnicí!

Proto pakovali peníze. Prachama plnili pytle. Peníze promluvily panu prodejci plachetnicí. Prodal plachetnici pro pytel peněz.

Pan Ptakopysk plakal. Poté přišli piráti. Překvapili pana Ptakopyska prima plachetnicí plus plachtou.

Podívejte, piráti plují po proudu! Plakat? Proč?!

Pěknou plavbu, pánové!

Tereza Nováková (G1)

Líčení

Zima

Z mlh, které zahalují zalesněné kopce, pomalu vykoukne slunce a jeho paprsky se roztrstíí o tisíce ledových krystalků sněhové čepičky na špičce vysokého smrku. Celá krajina, všechny závěje a každá sněhová vločka sleduje bez dechu, jak jasný svit slunce zvolna klesá po tmavém jehličí smrku a po třpytivých špičkách rampouchů směrem k hranici černého kmene a bílého sněhu. A z jedné z nejnižších větví smrku se jako slza mrtvého léta vydá na svůj ránem prozářený skvostný let s jiskrou diamantové duhy směrem k bělostné pláni sametového poprašku jediná lesklá kapka.

Pak náhle, když se prst slunce dotkne sněhové pláně, se celá krajina rozzáří stříbrným světlem, jako by se oděla do svatebního šatu. Zlatavá kopí vrhaná Héliovým vozem rozetnou lehký háv mlhy a roztrhají jej na cáry, čímž odkryjí zvlněnou bílou krajinu.

Za pahorkem, jemuž jako král trůnu vévodí temně zelený šat honosného smrku, se prostírá bílým ubrusem přikrytá dolina, jejíž háv je na pravé straně pošpiněn tmavými větvemi desítek smrčků shromážděných na mírném svahu kolem nyní zmrzlého potůčku, jehož vody životodárně svlažují okolní půdu a radostně poskakují po léty ohlazených kamenech, jako by se snažily chytit předchozí vlnku. Teď, ve chvílích, kdy krajina sní a dýchá jen velice pomalu, je každá vlnka zachycena ve spěchu, a přece nehybná, dynamická, a přece čekající na první závan jara jako na osvobození z ledových pout.

Tmavé jehličky smrčků se klenou nízko nad zmrzlou hladinou potůčku, jako by chtěly udržet tajemství, aby nikdo nemohl uvidět, jak je potůček ve své důležitosti zranitelný. Vždyť zase roztaje. A potom zase budou hájkem létat včely a motýli a tráva se zelenat a květiny vonět a slunce hřát a potůček bublat... Tak sní smrčky ve svém malém království.

A teď zafouká vítr a zachytí jednu vločku, která se už už skoro snesla na zamrzlou hladinu potůčku a zamrzla, ale to už ji poryv větru nese dolů podél zamrzlé hladiny, ve které se velice nejasně odráží šedivé nebe jako popel, dřív, než z něj znovu povstane Fénix. Vítr nese vločku až nad prostředek tůňky, jejíž hlubiny jsou ukryty pod diamantovým poklopem, uzamčeny rozmary zimy, jež považovala za nutné malovat svým štětcem po lesklé hladině, jako po plátně, které je připraveno na mistrovské tahy vykreslující tisíce krystalků, každý jiný, všechny chladné, čisté a stejně krásné.

Několik málo slunečních paprsků se dostane i pod ledovou příkrývku rybníčku a v ledu zazáří cinkavým světlem stovky bublinek, které jsou uvězněny v ledových hradech a nemohou dosáhnout svobody, čímž ale vytvářejí krásu, která dovoluje vydržet do jara.

Jiří Kaňa (G7)

Krajina v zimě

Je zima. Bílá vládkyně pokryla krajinu svojí pokrývkou. Peřinou načechranou tak, že její oblasti a ucelenosti se nic na světě nevyrovná. Její tvar obejme všechno a nic před její silou neodolá. Její bělost, pro lidi tak obyčejná, se prohání po zaoblených kopcích až dolů do údolí. Sníh

ale skrývá i jiné barvy. Když se do něj opře slunce, hraje jeho povrch všemi možnými barvami jako nejpřesněji vybroušený diamant. Na každé jeho hraně svítí stovky odstínů modré, zelené, a když se dobře natočí, je ke spatření i trochu žluté. Sníh je zkrátka dokonalá věc, která v sobě skýtá neuvěřitelné množství energie.

Naproti bílé zasněženým kopcům se rozprostírá les. I ten je pečlivě posypán sněhovými vločkami. Každá větev, každá větvička... ale jenom jeho horní části jsou takto obdařené. Zato kmeny jsou tmavé a vážné. Ze svého temného domova zirájí na otevřenou zimní krajinu.

Vedle lesa se nachází malý rybník. Je obklopen rákosím, které je ozdobené ledovými rozetami a ty se třpytí jako perly. Hladina rybníka je naprosto dokonale vybroušena. Její barva je stříbřitá a připomíná jedno velké zrcadlo. Ale ne ledajaké zrcadlo – svítí a odráží světlo tak dokonale, jako by bylo na zemi druhé slunce, které svým leskem pozdravuje svého žluto-zeleného kolegu na modré obloze.

Ta ale není všude modrá. Jsou na ní mraky, které putují po nebi z jednoho obzoru na druhý. Vlastně by se dalo říct, že plují – i barvy nasvědčují jejich majestátu. Nad klidnou a ucelenou krajinou se mohou zdát poněkud divoké. Zatímco sníh na kopcích je položen celou svou vahou, bílo až šedo-modré mraky si na obloze dělají, co chtějí a ukazují své barvy v celé své kráse. Mají sice bílý nádech, ale zespoda jsou tmavší a vše nasvědčuje tomu, že se pomalu ale jistě blíží bouřka.

Tomáš Javora (G3)

Fiktivní dopis prezidentu republiky

Drahý pane prezidente Beneši,

ještě před rokem bych nevěřila, že budu mít tu neskonalou čest napsat Vám dopis. A už vůbec by mě nenapadlo, že se v něm odvážím Vás snad dokonce kritizovat. Myslím si tedy, že to není to správné slovo. Raději bych možná použila, že chci Vás i těžkou situaci za doby Vaší vlády pochopit.

Před nedávnou dobou jsem byla skutečně nepříjemně rozčarována. Pochopíte, dříve jsem viděla svět černobíle a i nyní k tomu mám někdy sklony. Z nějakých důvodů jsem si o Vás vytvořila představu neomylného a prostě „hodného“ prezidenta stojícího vždy na straně dobra. Víím, že je poněkud naivní, myslet si, že jakýkoli člověk je neomylný. Ze školních lavic si pamatují, že jste byl šikovný diplomat a velmi chytrý muž a že jste za 2. světové války bojoval za naši zemi v exilu.

To, že se Vaše chování zdálo být podle některých lidí zbabělé, když jste po uzavření Mnichovské dohody abdikoval, či když jste abdikoval znovu ke konci života a nechal nás v područí komunismu, mě však tolik netrápí. A to už proto, že na Vás byl vyvíjen obrovský nátlak, a myslím si, že sama bych se na Vašem místě nakonec zachovala velmi podobně.

Oblast, ve které se Vám však již nějakou dobu marně snažím porozumět, se týká dekretů, které jste podepsal. Ty také, jak určitě víte, zahrnovaly konfiskaci majetku a odsun Němců, kteří se přistěhovali na naše území, v období po 2.

světové válce. Než mě začnete soudit, prosím, nechte mě to vysvětlit.

Naprosto chápu, že bylo potřeba, aby odsud Němci po válce odešli. Nakonec se vzdávám i představy, že zde mohly státní úřady ponechat lidi, kteří s nacisty vůbec nespolupracovali, naopak kolikrát byli proti nim. I přes to se dokážu přenést, protože tenkrát opravdu nebyl čas zjišťovat, kdo mluví pravdu a kdo lže. Dokonce i úplně chápu, že Češi, kterým pod rukama Němců zemřel nejeden rodný příslušník, chtěli Němce vyprovodit co možná nejdříve způsobem.

Ale to, co nechápu je, co jste tenkrát udělal Vy. Omluvte mě za moji drzost, ale Vy jste tehdy jako hlava státu měl uklidnit citově vypjatý dav Čechů a postarat se, aby Němci byli v klidu zpátky odvezeni do Německa. Místo toho jste sám dav burcoval a pak další a další generace po Vás obhajovaly odsun tím, že ho označily nekontrolovaným!

Nejdražší pane prezidente, jestli je to tedy tak, jak tvrdím, upřímně se ptám, zda jste po odsunu těch „odporných škůdců“, kteří byli po cestě bití, znásilňováni a zabíjeni, mohl ještě kdy dobře usnout.

V úctě

Viktorie Indrová

Viktorie Indrová (PMP1)

Howard Phillips Lovecraft

– Ivan Adamovič:

Šepot ve tmě

a jiné hrůzostrašné příběhy

Přel. Jan Balabán a kol.

Vyd. Mladá fronta, Praha 1992

Člověk, o kterém se chystám psát, by začal tento text tajemně a starobyle, v *oblaku prastarého děsu*, řečeno jeho vlastními slovy, avšak já nemaje jeho podivné povahy začnu docela obyčejně: H. P. Lovecraft je velmi zajímavý autor, i když v hodinách literatury nedostává příliš mnoho místa. Rozhodl jsem se tedy jeho osobnost a povídkovou tvorbu alespoň trochu přiblížit, i když nedokážu na tak krátkém úseku vystínovat celou tuto postavu.

Abyste pochopili, co mě na H. P. Lovecraftovi přitahuje, budu vám muset vylíčit něco z děje povídky *V hrobce* ze sbírky *Šepot ve tmě*. Jedná se o prostý příběh prostého hrobníka, který svou práci dělá asi s takovým zájmem a úctou, s jakou pekařský učeň pečie rohlíky. Stlouká nepořádné rakve, prohazuje těla v rakvích, jak se mu to hodí, pohřbívá mrtvé, až když začnou pořádně zapáchat... A co se nestane, jakousi nemilou náhodou je náš hrobník uvězněn v kryptě a nemá jak se z ní dostat. O půlnoci, když se pokouší po hromadě rakví vylézt z krypty, vysune se z jedné z beden ruka a roztrhá hrobníkovi nohu. Když se náš hrdina dostane ven, poznamená ho to na celý život - nejen fyzicky, ale hlavně psychicky. Konec pohádky.

Kdybych chtěl napsat špatnou a kýčovitou hororovou povídku, bude se

moje dílo hodně podobat Lovecraftově *V hrobce*. Povídka je sice výborně napsaná, popisy jsou dechberoucí, ale ten kýč... Půlnoc, hřbitov, rakev... Řeknete, že se nedá soudit podle jedné povídky, ale asi jste nečetli další: hrozní návštěvníci z jiných planet, prokleté rody, neznámé rituály... Všechno sice vylíčeno velmi přesvědčivě a s nesporným básnickým talentem, ale motivy jako z béčkových hororů dokáží pokazit skoro všechny dobrý dojem.

Poněkud znechucen tímto kýčem jsem otočil na poslední stránky sbírky povídek, že se alespoň dozvím něco o Lovecraftovi samém. A tehdy jsem všechno pochopil. Přeneste se se mnou do minulosti. Nová Anglie, Providence, přelom století devatenáctého a dvacátého: Malý Howard je v odloučení od okolního světa rozmazlován panovačnou matkou a dvěma tetami. Může dělat všechno, co se mu zlíbí, není v ničem omezován. Vše se ale změní, když jsou mu tři roky. Otec je hospitalizován v psychiatrické léčebně a Howardova matka se rozhodne, že za to může její syn. Začne ho nenávidět, vsugeruje mu, že je ošklivý a méněcenný. Howard často stoná, ve škole je šikanován. Po smrti dědečka se nervově hroutí, pět let je v žalostném stavu a vážně uvažuje o sebevraždě. Když se vzpomene, nevychází příliš z domu, se svými přáteli si hlavně dopisuje. Stop. Přenesme se zpátky do přítomnosti, prozradím už jen, že Lovecraft zemřel ve věku 46 let na rakovinu střev spojenou s chronickým zánětem ledvin.

Už chápete, jaký rozměr má ve světle tohoto příběhu tvorba H. P. Lovecrafta? Co se stává z jeho kýčovitých povídek? Po přečtení tohoto životopisu

jsem si uvědomil, že by mi vůbec nepřišlo divné, kdyby autor byl hluboce přesvědčen o pravdivosti všech svých děl. Prý to byl racionální člověk, ale příliš tomu nevěřím. Podle mě je spíše možné, že opravdu uznával existenci Prastarých, usilujících o zkázu lidstva mimo tento prostor a čas, vyvolávání mrtvých a prokletých černokněžnických praprastrýců. Uvědomil jsem si, že Lovecraft si možná nevymýšlel, ale jen zapisoval to, co mu nedalo spát v jeho starém domě. H. P. Lovecraft je vskutku podivným člověkem a nemá mnoho smyslu číst jeho díla bez pochopení životních údělů této osoby. Doporučuji jeho povídky jako temný a autentický pohled do psychicky nemocné mysli.

Petr Hanák (G5)

Aligátoří samice jsou oddané matky. Stavějí ohromná hnízda, do nichž kladou až 60 vajec. Po vylíhnutí nejméně rok zůstávají se svými mláďaty.

Drozd zpěvný vymazává vnitřek svého hnízda blátem, které funguje jako nepromokavá vrstva, díky níž do hnízda po celé měsíce nezatéká.

Největší ptačí vejce, jaká kdy byla nalezena, vážila 12 kg. Nakladl je obří pták na Madagaskaru (*Aepyornis maximus*), který ale zhruba před 700 lety vyhynul.

Pouštní mravenci při hledání potravy vyrazí až na vzdálenost 100 metrů. I přesto se v poušti neztratí. Může za to jejich pachové vnímání, které rozpozná i 4 různé pachy.

Surikaty mají složitý systém poplašných signálů, na které okamžitě zmizí v norách. Signály jsou hlasové a liší se od druhu predátora. Pokud se blíží orl, bude varovné pískání znít jinak, než když nebezpečí představuje had.

Vlci mají tisíckrát lepší čich než lidé. Například losici s mláďetem cítí na vzdálenost i přes 2,5 kilometru. Vlíčí čenich má totiž asi 50x více čichových buněk než lidský nos.

<http://www.stromy.estranky.cz/clanky/zvirata/>

<http://www.rozhlas.cz/priroda/clanky>

<http://www.zviraatka.estranky.cz/clanky/zajimavosti-ze-sveta-zvirat/fakta-o-plazech.html>

Tomáš Javora (G3)

**Lercháč – školní časopis studentů
Cyrilometodějského gymnázia a
střední odborné školy pedagogické
Brno**

Redakční rada:

Michala Marečková, Matěj Standara,
Helena Císařová, Simona Kapitániková,
Tomáš Javora, Aneta Vobořilová, Kamila
Borovcová, Petr Hanák, Mgr. Monika
Vondráková, Ph.D. (S. Cyrila)

Jazyková korektura a sazba:

Mgr. Monika Vondráková, Ph.D.
(S. Cyrila)

Návrh titulní strany:

Zbyněk Řehoř

Redakce:

Lerchova 63, 602 00 Brno

Časopis vychází za podpory Společenství
přátel Cyrilometodějské školy Brno z. s.

Veškeré příspěvky jsou přijímány výhrad-
ně v elektronické podobě v maximálním
rozsahu tří normostran na adrese [caso-
pis@cmgp.cz](mailto:caso-
pis@cmgp.cz). Redakce si vyhrazuje právo
na jejich případné zkrácení.

Toto číslo vychází v únoru 2018.
Jeho elektronickou podobu naleznete na
[http://www.cmgp.cz/skolni-casopis-
lerchac/](http://www.cmgp.cz/skolni-casopis-
lerchac/).

Uzávěrka příštího čísla je 30. 4. 2018.